

РЕШЕНИЕ

№ 5873

гр. София, 27.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **6004** по описа за **2020** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63, ал.1

ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], [населено място], депозирана чрез адв. Е. П. от САК против Решение от 16.03.2020 г., постановено по НАХ дело №12021/2019 г. по описа на СРС, НО, 147-и състав, с което е потвърдено НП №411109-F404591/21.02.2019 г., издадено от Началник сектор „Оперативни дейности“-С. в ЦУ на НАП. С последното на дружеството касатор на основание чл.185, ал.2, вр. ал.1 ЗДДС е наложена имуществена санкции в размер на 500 лева, за извършено нарушение на чл.26, ал.1, т.7 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, издадена от МФ, вр. чл.118, ал.4 ЗДДС. Според касатора решението е неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. Изложени са подробни съображения в подкрепа на твърденията, че СРС неправилно е приложил разпоредбата на чл.26, ал.1, т.7 от Наредба Н-18/13.12.2006 г., без да вземе предвид изменението, направено в ДВ бр.76 от 217 г., както и относно приложението на чл.28 ЗАНН. Относно доводите за допуснати процесуални нарушения се твърди, че съдът не е разгледал възраженията на жалбоподателя, че от обжалваното НП не става ясно коя от изброените в чл.185, ал.1 и

ал.2 ЗДДС хипотези следва да се приеме под обективна страна на твърдяното нарушение, доколкото в същото не се съдържа дори бланкетен извод, че твърдяното нарушение не води до неотразяване на приходи. Според касатора не е разгледано и възражението, че с обжалваното НП се налага имуществена санкция само въз основа на констатациите на актосъставителя, който е и потребител. Твърди се, че съдът е нарушил правото на защита на санкционираното дружество, като не е ангажирал служебно събирането на други доказателства, освен показанията на свидетеля по акта – органът по приходите, който го е съставил, въз основа на които да се обоснове извод, че дружеството е осъществило продажба на стока, а не, както е възразило, че е приело да извърши услуга, която не е била завършена поради отказ на потребителя услугата да бъде извършена. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено.

Ответникът ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт Г. Б. в представени писмени бележки изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна. Счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било наказателно постановление № F №411109-F404591/21.02.2019 г., издадено от Началник сектор „Оперативни дейности“-С. в ЦУ на НАП, с което на дружеството касатор на основание чл.185, ал.2, вр. ал.1 ЗДДС е наложена имуществена санкции в размер на 500 лева за извършено нарушение на чл.26, ал.1, т.7 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, издадена от МФ, вр. чл.118, ал.4 ЗДДС за това, че на 31.08.2018 г. на конкретно описано място в издаден от монтирано и функциониращо към момента на проверката ФУ в издадения фискален бон извършена покупка на 1 бр. добавка за гориво на стойност 22 лева е отразена като услуга и не съдържа задължителни реквизити: наименование на стоката, код на данъчна група, количество на стоката по видове закупени стоки или услуги.

При извършена цялостна проверка на обжалваното пред нето НП СРС е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и че административното нарушение е безспорно установено на основание събраните в хода на съдебното следствие доказателства – писмени и гласни, чрез разпит на актосъставителя. Приел е за установено, че на посочените дата и място от монтираното и работещо в обекта на жалбоподателя ФУ е издаден фискален бон за извършена продажба, в който същата е отразена като услуга и не съдържа

задължителните реквизити онсон наименование по вид и количество на закурената стока. Изложил е подробни мотиви защо счита, че деянието е правилно квалифицирано правно и правилно е приложена санкционната норма. Направените с жалбата възражения не са разгледани изрично. Разгледано е възражението на дружеството жалбоподател относно приложимостта на чл.28 ЗАНН, като при извършената преценка мотивирано е прието, че процесното нарушение не представлява „маловажен случай“ на административно нарушение.

Настоящият касационен състав, на база събраните пред районния съд доказателства и фактически установявания, счита, че решението е правилно.

Районният съд е проявил процесуална активност, като е събрал необходимите за изясняване на случая писмени и гласни доказателства. В тази връзка настоящият съдебен състав счита за неоснователно твърдението на касатора, че е нарушено правото му на защита във въззивното производство, доколкото СРС не е ангажирал служебно събирането и на други доказателства, освен показанията на актосъставителя, от които да се установи, че е осъществена продажба на стока, а не е извършена услуга. Служебното събиране на доказателства безспорно е задължение на съда, но с неизпнението му не се нарушава правото на защита на санкционирания субект. Същото е относимо към доказаност на нарушението, а правото на защита би било нарушено, ако СРС бе отказал събирането на поискани от жалбоподателя доказателства, което не се твърди и не е направено от него в хода на въззивното производство. В случая от СРС не е налице нарушение на задължението му за служебно събиране на доказателства, доколкото от съвкупния доказателствен материал, приобщен в хода на въззивното производство, се установяват елементите от фактическия състав на приетото за извършено нарушение. Фактът, че актосъставителят, разпитан като свидетел, е имал и качеството на потребител, не опорочава изводите за доказаност на нарушението. Същият пряко е възприел неговото извършване и показанията му кореспондират с останалия събран по делото доказателствен материал.

В действителност СРС не е разгледал изрично възраженията на жалбоподателя, наведени с жалбата, но настоящият касационен състав счита, че доколкото е извършил цялостна преценка за законосъобразност на обжалваното пред него НП на всички основания, при която е извел изводи за неговата законосъобразност, се стига до извода, че същите са приети за неоснователни. Следователно не е налице нарушение на процесуалните правила и то съществено, доколкото недопускането му не би довело до друг резултат.

СРС правилно е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения, основание за отмяна на НП и последното е издадено в съответствие с материалния закон. В действителност в НП не е посочено изрично, че приетото за извършено нарушение не е довело до неотразяване на приходи, но доколкото е посочено, че приложима е разпоредбата на чл.185, ал.2, вр. ал.1 ЗДДС, в съответствие с която е определен и размера на санкцията, този пропуск в описанието на нарушението не е от категорията на съществените, ограничили правото на защита на санкционирания субект. Правилни в тази връзка са и изводите на СРС, че законосъобразно АНО е определил размера на санкцията в съответствие с нормата на чл.185, ал.2, вр. ал.1 ЗДСС, доколкото е установено, че нарушението не води до неотразяване на приходи.

В конкретния случай от събраните пред въззивната инстанция писмени и гласни

доказателства СРС правилно е приел, за безспорно установено, че дружеството е осъществило състава на посоченото в АУАН и в НП нарушение от обективна страна, с оглед на което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Съгласно разпоредбата на чл.3, ал.1 от Наредба № Н-18 всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, освен когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик на платежна услуга по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните системи, или чрез пощенски паричен превод, извършен чрез лицензиран пощенски оператор за извършване на пощенски парични преводи по смисъла на Закона за пощенските услуги. В този смисъл [фирма], [населено място] се явява задължено лице. Видно от фактите по делото в стопанисвания от него търговски обект е било монтирано фискално устройство, което към момента на проверката е било въведено в работен режим и за извършеното плащане е бил издаден касов бон. Същият обаче е издаден за услуга на стойност 22 лева, докато всъщност е била извършена покупка на продукт, които е на същата стойност. Сочената за нарушена разпоредба на чл.26, ал.1, т.7 от Наредба № Н-18 предвижда, че фискалната касова бележка от ФУ трябва да бъде четима, да съответства на образаца съгласно приложение №1 и да съдържа задължително наименование на стоката/услугата, код на данъчна група, количество и стойност по видове закупени стоки или услуги. Следователно на първо място се изисква да е посочена или съответната стока, или съответната услуга. В тази връзка неоснователно е възражението на касатора, че посочването на услуга вместо стока не е нарушение. Освен това и липсата на изискуемото съдържание на издадения от търговеца касов бон представлява нарушение на това императивно установено правило. Без значение за съставомерността на деянието е фактът, че стоката е върната, тъй като същото се счита довършено с издаването на касовия бон, какъвто безспорно е налице. За това нарушение правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност по чл.185, ал.2, вр. ал.1 ЗДДС. Тази разпоредба предвижда, че извън случаите по ал.1, по която се санкционира неиздаването на касов бон за закупена стока/услуга, на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение по чл.118 или на нормативен акт по неговото прилагане, се налага съответната санкция. Такова нарушение е и неспазването на изискването, предвидено в чл.26, ал.1 т.7 от Наредбата, тъй като липсата на изискуемите реквизити по смисъла на чл.26, ал.1, т.7 от наредбата води до нарушение на разпоредбата. Когато нарушението не води до неотразяване на приходи, се налагат санкциите по ал.1. В случая правилно санкцията е наложена в размера по предл.2-ро на ал.2 на чл.185 ЗДДС, като е отчетено, че нарушението не води до неотразяване на приходи, а само нарушава отчетността при извършването на продажби на стоки/услуги.

Неоснователно е становището, че процесният случай разкрива белезите на маловажен такъв по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Процесното нарушение, както правилно е посочил и въззивният съд, не се отличават с по-ниска степен на засягане на обществените отношения отколкото други нарушения от същия вид, поради което правилно е прието, че същото не може да се квалифицира като маловажно.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на

районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора съобразно разпоредбата на чл.63, ал 3 ЗАНН, в съдебните производства по ал.1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Предвид своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 16.03.2020 г., постановено по НАХ дело №12021/2019 г. по описа на СРС, НО, 147-и състав, с което е потвърдено НП №411109-F404591/21.02.2019 г., издадено от Началник сектор „Оперативни дейности“-С. в ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място] да заплати на Национална агенция по приходите разноски за юрисконсултско възнаграждение в настоящото производство в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.